

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce: **A. M.**, narozeného X,
státní příslušnost X
adresa pro doručování: Příjímací středisko Ruzyně, Aviatická 1017/2,
161 01 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2025, čj. OAM-533/LE-LE05-LE05-NV-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný vydal rozhodnutí, kterým nepovolil žalobci vstup na území do doby 6. 6. 2025 a žalobce byl povinen zdržovat se v tranzitním prostoru letiště Václava Havla, kde také podal

žádost o mezinárodní ochranu. Důvodem nepovolení vstupu bylo, že dle žalovaného žalobce mohl v případě povolení vstupu na území představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce s rozhodnutím o nepovolení vstupu na území ČR nesouhlasil, proto proti němu podal včasnou žalobu.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce ve včas podané žalobě namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu a své rozhodnutí odůvodnil toliko obecnými úvahami, aniž by se blíže zabýval existencí důvodů pro omezení osobní svobody žalobce. Žalobce je přesvědčen, že v jeho případě nejsou splněny předpoklady pro nepovolení vstupu. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek či bezpečnost státu. Svůj závěr žalovaný založil na skutečnosti, že žalobce na území ČR chtěl vstoupit bez jakéhokoli oprávnění a prokázal se cizím cestovním dokladem, a dále, že veřejný pořádek narušoval již v minulosti a zcela vědomě, což je v přímém rozporu se správním spisem i s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (NSS). Žalovaný nepředložil důkazy, o které by bylo možné tento závěr relevantně opřít. Napadené rozhodnutí je proto nedostatečně odůvodněno. S odkazem na judikaturu NSS a Soudního dvora Evropské unie (SDEU) žalobce namítá, že nelegální vstup na území sám o sobě nepostačuje pro závěr, že cizinec představuje shora uvedenou hrozbu. Žalobce také odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2023, čj. 44 A 16/2023-18, jehož okolnosti případu jsou obdobné, jako ve věci žalobce, kdy krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Vždy je třeba zvažovat individuální okolnosti případu. Žalovaný měl povinnost vysvětlit, ze kterých skutečností vyplývá obava, že se žalobce bude chovat do budoucna protiprávně, a popsat existenci skutečné a aktuální hrozby. Za závažný způsob narušení veřejného pořádku je třeba považovat takové protiprávní jednání, které zásadním způsobem překračuje intenzitu jednání popsaného v některé ze skutkových podstat trestných činů. Napadené rozhodnutí však takové jednání nepopisuje a úvaha o jeho možném spáchání v budoucnu v něm absentuje.
4. Dle žalobce nemůže předložení platného a pravého cestovního dokladu, byť žalobce nebyl jeho oprávněným držitelem, jako důvod pro nepovolení vstupu obstat, neboť by muselo dojít ke kumulaci s dalším protiprávním jednáním zásadní intenzity. Rovněž dle žalobce nemůže obstat argument žalovaného, že žalobce původně zamýšlel cestovat do Německa nebo Francie, nelze totiž žalobci přičítat k tíži, že v rámci poskytnutí údajů k žádosti vypověděl pravdivě. Nelze odhlédnout od toho, že žalobce je cizincem, jenž nezná zdejší kulturu, právní řád a evropský azylový systém. Žalobce prchal ze země původu z důvodu hrozícího nebezpečí. Využil služeb převaděčů, kteří vše zařídili a řekli mu, že má vycestovat do Německa nebo Francie, kde doufal v lepší integraci do společnosti. V ČR požádal o mezinárodní ochranu ihned poté, co se o této možnosti dozvěděl a dle žalobce nyní nic nenasvědčuje tomu, že by měl nyní v úmyslu opustit území ČR a pokračovat do Německa nebo Francie. Nikdy přitom neuvedl, že by měl takový plán a hodlal jej realizovat ihned po umožnění vstupu na území, nebo že by na něm nadále setrval. Závěr žalovaného o účelovosti této žádosti je pouhou nepodloženou spekulací. Na rozdíl od případů z rozhodovací praxe Krajského soudu v Praze, na které poukázal, žalobce výslovně neprezentoval svůj konkrétní plán, jak se chce dostat do zmíněných zemí.

5. Žalobce rovněž namítl, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s posouzením uložení zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Jím učiněné závěry nemají jakoukoliv oporu v důkazech či alespoň náznaku žalobcova záměru pokračovat v cestě dál do Francie nebo Německa. Žalobce se dopustil jediného protiprávního jednání, když se prokazoval cizím cestovním dokladem. Jiného protiprávního jednání se žalobce nedopustil, případně uložené zvláštní opatření by jistě dodržoval, nechce se dopouštět žádného dalšího protiprávního jednání, jeho cílem je získat mezinárodní ochranu v ČR, a v azylovém řízení aktivně spolupracuje a nic nenasvědčuje tomu, že by se přístup žalobce měl do budoucna změnit.
6. Součástí žaloby byl také návrh na ustanovení zástupce, který soud svým usnesením ze dne 16. 6. 2025, čj. 1 A 25/2025-37, zamítl.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný popřel oprávněnost žaloby. Má za to, že námitky obsažené v žalobě jsou zcela obecného charakteru, a nakonec nijak blíže nerozporují rozhodnutí žalovaného. Z jejich formulace je patrná snaha zlehčovat nezákonné jednání, kterého se žalobce dopustil. V případě žalobce je navíc vysoce pravděpodobné, že by po dosažení svého cíle, tedy vstupu na území ČR, pokračoval v protizákonném jednání a neoprávněně by vstoupil na území jiného státu (sám žalobce toto uvedl jako jeho cíl). Žalovaný trval na tom, že zjistil skutečný stav věci, který pak následně v souladu s platným právem vyhodnotil. Odkázal přitom na správní spis a obsah napadeného rozhodnutí, které považuje za zákonné.
8. Žalovaný dále soudu sdělil, že po podání žaloby dalším rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 6. 2025, čj. OAM-533/LE- LE05-LE05-NV2-2025, došlo k prodloužení nepovolení vstupu, a to do 27. 8. 2025.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil následující pro věc významné skutečnosti.
10. Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, inspektorát cizinecké policie Praha-Ruzyně, opatřením ze dne 9. 5. 2025 odepřela vstup na území ČR. Z odborného vyjádření téhož orgánu ze dne 10. 9. 2023, č. j. CPR-33353-3/PŘ-2023-930535, vyplývá, že předložený cestovní pas ČR vydaný na jméno P. C. je pravý, avšak žalobce není jeho oprávněným držitelem.
11. Dne 9. 5. 2025 žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v tranzitním letištním prostoru.
12. Dne 16. 5. 2025 poskytl žalobce údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce uvedl, že je svobodný a bezdětný, zcela zdravý, bez politického přesvědčení, je křesťanem – bez rozlišení, žalobce nevěděl, že existují různé směry křesťanství, do ČR přiletěl na cizí cestovní doklad, z X odletěl dne 14. 2. 2025 do Istanbulu, kde byl do 26. 2. 2025, odkud odletěl do Arménie, následně se vrátil do Turecka, ale tam ho odmítli pustit a deportovali zpátky do Arménie. V Arménii ho na dva dny zavřeli a řekli mu, že musí opustit území. Žalobce se nechtěl vracet do X, tak odletěl do Erbilu, v Iráku byl asi 60 dnů, poté odletěl do Turecka, ale před odletem mu dali pokutu za překročení dob pobytu v Iráku. V Istanbulu žalobci nedali razítko, protože byl jen v tranzitu, přiletěl tam na svůj x pas, v tranzitním prostoru na něj pak čekal nějaký člověk, který mu dal padělaný český pas. S tímto pasem odletěl z Istanbulu do Prahy, chtěl se dostat do Německa nebo do Prahy, bylo mu jedno, jestli do Německa nebo do Francie, v obou zemích má kamarády. Za důvody své žádosti o

mezinárodní ochranu uvedl, že konvertoval ke křesťanství, kvůli čemuž byl utlačován a nemohl v klidu sportovat, je sportovcem zápasník. Několikrát ho předvolali na policejní stanici, měl jen dvě možnosti, buď konvertovat zpátky k islámu, nebo z X utéct. Nemohl v klidu sportovat, studovat, pracovat jako realitní makléř. A také měl jít na vojenskou službu, ale utekl. Jiné důvody žádosti neměl.

13. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 16. 5. 2025, čj. OAM-533/LE-LE05-LE05-NV-2025, které je napadeno žalobou, rozhodl o nepovolení vstupu žalobce na území ČR podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, a podle § 73 odst. 4 téhož zákona stanovil dobu, na niž se nepovoluje žalobci vstup do 6. 6. 2025. V odůvodnění uvedl, že žalobce přiletěl do Prahy dne 9. 5. 2025 leteckou linkou z Istanbulu TK 1769, v 18:05 hod. Při pobytové kontrole se prokázal cestovním dokladem ČR na jméno P. C. Protože vzniklo podezření, zda je žalobce jeho oprávněným držitelem, žalovaný předložený cestovní pas podrobil odbornému zkoumání. Bylo zjištěno, že předložený cestovní doklad je pravý, ale žalobce není jeho oprávněným držitelem. Protože žalobce nepředložil žádný doklad, který by ho opravňoval ke vstupu a pobytu na území ČR, ani nepředložil žádný doklad prokazující jeho totožnost, byl mu opatřením v 19:00 hod odepřen vstup na území. Následně v 19:20 hod požádal žalobce o mezinárodní ochranu, kdy v rámci posléze vedeného azylového řízení předložil svůj x cestovní doklad.
14. Žalovaný dospěl k závěru, že je důvodné se domnívat, že by žalobce mohl v případě povolení vstupu představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Proto je nutné vést s ním řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení jeho osobní svobody. Žalobce chtěl vstoupit na území ČR, přestože k tomu není oprávněn, neboť nedisponoval žádným dokladem opravňujícím jej ke vstupu. Do ČR přicestoval za použití cestovního dokladu jiné osoby a vydával se za občana ČR, a to i před policisty Inspektorátu cizinecké policie. Svou skutečnou totožnost přiznal a svůj vlastní cestovní doklad předložil teprve poté, co byl jeho pokus o neoprávněný vstup odhalen a byl mu odepřen vstup na území ČR. Cestu, včetně českého dokladu, mu zajistil převaděč. Zároveň z jeho výpovědi vyplynulo, že v ČR nehodlá setrvat a chce pokračovat do Německa nebo Francie. Dle žalovaného se žalobce již v minulosti dopustil jednání, které lze bezesporu označit za porušování veřejného pořádku. Žalobce se pokusil vědomě neoprávněně vstoupit na území ČR za použití cizího cestovního dokladu, který si pořídil za úplatu a vydával se za jinou osobu. Činí tak navíc i nyní, když v rámci azylového řízení uvádí tvrzení zjevně nevěrohodná, ačkoliv je povinen uvádět údaje pouze pravdivé, a činí tak vědomě, neboť byl o této své povinnosti opakovaně poučen.
15. V případě žalobce existuje proto skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek spočívající nejen v tom, že žalobce veřejný pořádek narušoval již v minulosti, ale především v tom, že ve svém jednání hodlá pokračovat, neboť jako výslovně sdělil, chce opustit ČR a chce pokračovat ve své cestě do Německa nebo Francie. Žádost o mezinárodní ochranu ostatně podal až poté, co jeho pokus dostat se do ČR nebo do EU neuspěl a byl mu odepřen vstup. Lze též dovodit, že tak učinil proto, aby obešel zákaz vstupu na území. Jeho žádost se proto jeví jako účelová, neboť ji podal s cílem obejít jak zákonné podmínky pro vstup a pobyt cizinců na území, tak odepření vstupu, dostat se do ČR, resp. EU, a pokračovat do jeho zamýšlené cílové země, neboť by mu to jinak nebylo umožněno. Žalovaný též upozornil, že žalobce nepřicestoval ze žádné země, kde by byl jakkoliv ohrožen, nýbrž z Turecka, a předtím pobýval též v Iráku a Arménii. O mezinárodní ochranu tak mohl zcela nesporně žádat již dříve, a to na území bezpečného státu. Je proto důvodné se domnívat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

Podáním žádosti o mezinárodní ochranu nevzniká žadateli právo na vstup na území. Jednání žalobce pak nesvědčí o tom, že by hodlal své zákonné povinnosti nyní respektovat.

16. O neúčinnosti zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu spočívající v povinnosti zdržovat se v určeném pobytovém středisku nebo povinnosti se ve stanovené době osobně hlásit žalovanému, svědčí nejen žalobcovo dosavadní nerespektování právního řádu v jeho zemi původu, ale také jeho popsání, zcela účelové jednání, a především otevřeně deklarovaný záměr v protiprávní činnosti pokračovat, opustit ČR a neoprávněně vstoupit na území jiného členského státu EU. V porušování povinností by mu tato opatření fakticky nijak nebránila. Žalobce rovněž není zranitelnou osobou vyloučenou z aplikace § 73 odst. 3 zákona o azylu. Maximální dobu, po kterou nemůže vstoupit na území ČR, pak žalovaný určil podle § 73 odst. 4 zákona o azylu s ohledem na čtyřtýdenní lhůtu pro rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, a vyhodnocení otázky, zda jde o žádost zjevně nedůvodnou nebo nepřipustnou, tedy 28 dní. V případě, že by jeho žádost takto vyhodnocena byla, nebylo by na místě, aby byl žalobci vstup na území povolen, a správní orgán je podle § 73 odst. 4 zákona o azylu oprávněn stanovenou lhůtu prodloužit.
17. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 6. 2025, čj. OAM-533/LE-LE05-LE05-2025, zamítl žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou.

V. Posouzení Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a to i nad rámec žalobních bodů ve světle judikatury SDEU ve věcech C-704/20 a C-39/21 *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* ze dne 8. 11. 2022, a dále dle závěrů Krajského soudu v Brně vyjádřenými v rozsudku ze dne 21. 11. 2022, čj. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS, podle kterých je soud oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění cizince, pokud v řízení vyjdou najevo (srov. zejména body 87 a 88 citovaného rozsudku SDEU). Žádné takové nezákonnosti přitom soud v průběhu řízení z obsahu správního spisu nezjistil, ani jinak nevyšly najevo.
19. O žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání. Žalobce ani žalovaný nařízení jednání ve stanovené lhůtě nepožadovali a soud neshledal provedení ústního jednání za nezbytné.
20. Podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) *[m]inisterstvo rozhodne do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.*
21. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu *[z]vláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany*
- a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo*
- b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*
22. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *[m]inisterstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73*

odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

23. Žaloba **není důvodná.**

24. Mezi účastníky řízení je sporné, zda žalobce představuje „*nebezpečí pro veřejný pořádek*“. Pojem „*veřejný pořádek*“ je neurčitým právním pojmem, který je nejen v rámci právního řádu, ale i v rámci samotného zákona o azylu či zákona o pobytu cizinců používán v různých souvislostech. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, jednotlivé zákony, jež užívají pojmu „*veřejný pořádek*“ se nevztahují k jednomu pojmu a neodkazují na jediný „*veřejný pořádek*“ vnitrostátního právního řádu, respektive nějaký faktický stav společnosti, a tento pojem je proto nutno chápat a vykládat v kontextu dané právní úpravy a vycházet přitom z jejího účelu. To platí i při výkladu pojmů „*veřejný pořádek*“ (příp. „*závažné narušení veřejného pořádku*“) používaných v různých kontextech zákona o pobytu cizinců. S ohledem na tyto závěry je proto třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Konkrétní závěry učiněné v souvislosti s jedním ustanovením pak nelze podle rozšířeného senátu bez dalšího přebírat a použít v případě ustanovení jiných.
25. Uvedené platí dle názoru soudu i v souvislosti s jednotlivými ustanoveními zákona o azylu. I v tomto případě je třeba přihlížet k okolnostem vzniku, původu a zejména účelu normy, v níž je tento pojem použit.
26. NSS dále v rozsudku ze dne 10. 4. 2013, čj. 3 Azs 53/2012-41, v návaznosti na citované usnesení rozšířeného senátu konstatoval, že oproti § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kterým se zabýval rozšířený senát a který vyžaduje již realizované narušení veřejného pořádku závažným způsobem, „*postačuje v případě § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu ‚důvodná domněnka, že by (cizinec) mohl představovat (nikoli pouze závažné, nýbrž jakékoli) nebezpečí pro veřejný pořádek‘. Jinými slovy, v případě § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu [pozn.: tehdy platné právní úpravy, která je obdobou aktuálně platného § 73 odst. 3 písm. c)] postačuje hrozba, či přesněji důvodná domněnka hrozby narušení veřejného pořádku, aniž by přitom zákon vyžadoval, aby šlo o hrozbu narušení ‚závažným způsobem‘. Prostor pro správní úvahu je tedy v tomto případě ve srovnání s rozhodováním o správním vyhoštění výrazně větší, což je jistě odůvodněno potřebou urychleného rozhodování správního orgánu v řízení v přijímacím středisku na mezinárodním letišti.“*
27. Soud se v této souvislosti neztotožňuje s námitkou žalobce, že narušením veřejného pořádku ve smyslu § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu je pouze jednání, které zásadním způsobem překračuje intenzitu jednání popsaného v některé ze skutkových podstat trestných činů, neboť pro naplnění důvodné domněnky nelze dovozovat, že by muselo dojít ke spáchání trestného činu či by dokonce ke spáchání trestného činu musely přistoupit další přitěžující okolnosti. Takový požadavek z judikatury NSS ani SDEU nevyplývá, naopak, NSS ve svém rozsudku ze dne 23. 6. 2023, čj. 5 Azs 73/2023-28, uvedl, že možné nebezpečí pro veřejný pořádek bez dalšího nevyklučuje ani dosavadní bezúhonnost, a i v případě trestního odsouzení pak tomu bude zpravidla v případech nedbalostních trestných činů, trestných činů spáchaných před značně dlouhou dobou či dokonce zahlazených. Podstatné je, aby byly vždy zohledněny konkrétní skutkové okolnosti a individuální chování cizince. Tak tomu bylo i v případě žalobce.

28. Z ustálené judikatury NSS přitom vyplývá, že § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu je nutné vykládat tak, že cizinec musí představovat „*skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek*“ (srov. např. rozsudky NSS čj. 5 Azs 73/2023-28 nebo ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Azs 78/2023-35, či rozsudek velkého senátu SDEU ze dne 15. 2. 2016, *J. N.*, C-601/15, bod 67), kdy takovým nebezpečím bez dalšího není fakt samotného nelegálního vstupu na území, resp. že k odepření vstupu podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu nepostačuje bez dalšího skutečnost, že cizinec nedisponuje pobytoým oprávněním. Pokud však k absenci pobytového oprávnění přistoupí další okolnosti, například vyjádření úmyslu pokračovat do jiného členského státu bez pobytového oprávnění nebo předložení padělků pobytového oprávnění, je hypotéza zmíněného ustanovení naplněna. V tomto ohledu tedy lze přisvědčit žalobci, že musí dojít ke kumulaci nežádoucího jednání, což bylo v jeho případě i naplněno. Naopak, ve věci Krajského soudu v Praze čj. 44 A 16/2023-18, na kterou odkazoval žalobce v žalobě, se nyní posuzovaná věc od tamního případu liší právě v tom, že žalobce sám uvedl, že ČR není jeho cílovou zemí.
29. Z judikatury NSS přitom lze dále dovodit, že vyjádření úmyslu pokračovat v nelegální cestě je okolností, která snižuje důvěru cizince, že se podřídí právnímu řádu ČR (srov. např. rozsudky NSS ze dne 8. 4. 2016, čj. 8 Azs 171/2015-52, č. 3429/2016 Sb. NSS, nebo ze dne 12. 7. 2022, čj. 6 Azs 62/2021-49).
30. V případě žalobce je mezi účastníky řízení nesporné, že se pokusil vstoupit na území ČR bez oprávnění ke vstupu a pobytu na území, a dokonce se vydával za jinou osobu, k čemuž při své identifikaci předložil cizí cestovní doklad, získaný na tzv. „černém trhu“ vědomě a za úplatu. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce také zcela jasně uvedl, že jeho cílovou zemí bylo Německo nebo Francie, je mu jedno, která z těchto zemí, protože v obou má kamarády. Žalobní tvrzení, že nyní nic nenasvědčuje tomu, že by žalobce měl v úmyslu pokračovat do těchto zemí, přitom není ničím podloženo, žalobce toto své původní tvrzení nijak později nezpochybnil nebo nezměnil, soud proto této námitce neuvěřil, kdy nelze ani odhlédnout od dosavadní pobytové historie, resp. od okolností a průběhu cesty z X do ČR. Oproti věci posuzované NSS v rozsudku ze dne 30. 1. 2025, čj. 3 Azs 237/2023-50, kterým uvedený soud zrušil rozsudek krajského soudu, nenastala ani situace, kdy by z jednání nebo tvrzení žalobce bylo lze dovodit, že jeho skutečným cílem bylo dostat se (pouze) do Evropy. Žalobce si po celou dobu byl všech těchto skutečností zcela určitě vědom, kdy navíc měl s nedodržováním pobytoých předpisů „zkušenosti“ i z jiných států (viz např. překročení vízového oprávnění v Iráku), které navštívil krátce předtím, než přiletěl do ČR.
31. Dále je nepochybné, že byť žalobce měl několik příležitostí požádat o azyl z důvodu tvrzeného pronásledování již před vstupem na území ČR v jiných bezpečných zemích, neučinil tak, naopak, žádost podal až poté, co mu byl odepřen vstup na území ČR, což taktéž výrazně oslabuje důvodnost nebo naléhavost podání jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Je nutné také zdůraznit, že zásady azylového systému, kterého součástí je též ČR, neumožňují apriori žadateli zvolit zemi, ve které podá žádost o mezinárodní ochranu dle svého vlastního výběru. V tomto směru se proto soud taktéž ztotožňuje se žalovaným v tom, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu se spíše jeví jako účelová, byť soud tímto nijak nehodnotí rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl žádost o mezinárodní ochranu žalobce jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (viz bod 16. výše), které není předmětem tohoto řízení. Jelikož ze správního spisu ani z vyjádření účastníků řízení nevyplývalo, že by žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu, natož, aby bylo uvedené

rozhodnutí zrušeno a vráceno k novému rozhodnutí, není důvodu odůvodněné závěry o účelovosti žádosti žalobce jakkoliv zpochybňovat (na rozdíl od případu řešeného např. v již výše citovaném rozsudku NSS, čj. 3 Azs 237/2023-50).

32. Uvedené konkrétní okolnosti případu žalobce tak dle názoru soudu ve shodě se žalovaným důvodně svědčí o domněnce, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.
33. Soud nepřisvědčil ani námitce, že u žalobce mohla být aplikována zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu.
34. Pokud jde o faktické důsledky odepření vstupu na území, je situace srovnatelná se zajištěním osoby, neboť taková osoba je omezena ve svobodném pohybu, jedná se tedy o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu, který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a souladných s ústavním pořádkem (blíže viz např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010 - 150, a dále rozsudek téhož soudu ze dne 22. 7. 2010, čj. 9 As 5/2010 - 74, či nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08).
35. Jak vyplývá z výše citovaných ustanovení zákona o azylu, podmínkou rozhodnutí o nepovolení vstupu podle § 73 odst. 3 je nemožnost účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona. Povinnost přednostně zvážit možnost uložení zvláštního opatření je mimo jiné reakcí zákonodárce na požadavky směrnice 2013/33/EU; podle čl. 8 odst. 2 této směrnice totiž členské státy mohou zajistit (resp. nepovolit vstup na území) žadatele o azyl pouze v případě nutnosti a je-li uložení zvláštního opatření dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním o rozhodnutí o nepovolení vstupu podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době.
36. Zvláštní opatření lze považovat za účinná, pokud jimi lze dosáhnout výše uvedeného účelu mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele. Žalovaný má tedy povinnost nezajistit žadatele o mezinárodní ochranu, pokud lze téhož účelu dosáhnout mírnějšími prostředky.
37. Ke zvažování zvláštních opatření jako alternativy k nepovolení vstupu na území podle § 73 odst. 3 zákona o azylu je namístě důsledně zohlednit důvod nepovolení vstupu a pobytovou historii žadatele. Vždy je přitom třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s řízením o nepovolení vstupu, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (viz k tomu usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, čj. 5 Azs 20/2016-38). Z citovaného usnesení dále vyplývá, že volba některého ze zvláštních opatření namísto nepovolení vstupu cizince je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení o správním vyhoštění nebo případnému výkonu správního vyhoštění. Jinými slovy, je třeba zvážit, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl nepovolení vstupu na území.
38. Uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku umožňuje žadateli opustit pobytové středisko na dobu kratší než 24 hodin. Opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24

hodin je pak možné na základě povolení žalovaného (srov. § 82 odst. 4 zákona o azylu). V případě uložení této povinnosti nelze vyloučit, že by se žadatel o mezinárodní ochranu po odchodu z pobytového střediska již nevrátil a nelegálně setrval na území ČR, popřípadě jiných členských států EU. K témuž důsledku by mohlo vést uložení povinnosti pouze hlásit se žalovanému (srov. např. rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2020, čj. 6 Azs 22/2020-19).

39. Soud ve shodě se žalovaným považuje za relevantní především předchozí konkrétní jednání žalobce (především vědomý pokus o vstup na území za použití cizího cestovního dokladu a sdělení, že cílovou zemí žalobce je Německo nebo Francie). Na základě těchto skutečností se lze oprávněně domnívat, že by v případě povolení vstupu žalobce naplnil své úmysly a pokračoval by dále do jiného členského státu, ačkoliv k tomu nemá oprávnění. Obavy z nespolupráce a neplnění zvláštních opatření žalobce nerozptýlil žádnými konkrétními argumenty. Přes stručné odůvodnění závěru o neúčinnosti uložení zvláštních opatření žalovaný hodnotil konkrétní individuální okolnosti týkající se žalobce, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností. V projednávané věci nevyšly najevo další okolnosti, které by naopak svědčily v prospěch účinnosti zvláštních opatření, které by byl žalovaný zvážit, ale neučinil tak. Posouzení této otázky žalovaným považuje soud proto vzhledem ke skutkovým okolnostem za dostatečné.
40. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval veškerými pro věc podstatnými skutečnostmi, jak vyplývaly ze spisu v době vydání napadeného rozhodnutí. Soud dospěl ve shodě s žalovaným k závěru, že popsané skutkové okolnosti významně oslabují důvěru v žalobce a zakládají pochybnosti o tom, že bude schopen a ochoten plnit povinnosti, které by mu plynuly ze zvláštních opatření.
41. Na základě všech těchto okolností soud přisvědčuje žalovanému, že o nepovolení vstupu žalobce na území ČR bylo rozhodnuto na základě objektivních okolností spočívajících v jeho předchozím jednání, přičemž tyto individuální okolnosti v případě žalobce plně odpovídají judikатурním požadavkům na výjimečnost institutu nepovolení vstupu namísto uložení mírnějších opatření (viz již uvedená rozhodnutí NSS).

VI. Závěr a náklady řízení

42. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
43. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovaný naopak ve věci úspěch měl, avšak žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti mu nevznikly a žádné náklady řízení ani neuplatňoval, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. června 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně